

A JOGÁSZ VÁLASZOL

Dr. Juhász György

Az állattartás felelőssége

Tanyán élünk, természetesen sok állatot tartunk. A szomszéd is. A problémánk abból adódott, hogy a szomszéd disznói elszabadultak, és a kertünkben nagy kárt okoztak. Megettek, megrágtak, letapostak és feltártak egy csomó növényt. Rengeteg munkánkba telt rendbe rakni a kertet, de így is több tízezer forintos kárunk lett. Kértem a szomszédot, hogy legalább a tönkrement terményt fizesse meg. Ő erre nem hajlandó. Az igaz, hogy a kertünk azon része nem volt igazi kerítéssel elzárva, csak egy hálóval volt körbekerítve, amit egy többmázsás állat könnyedén átszakított. Követelhetem-e a károm megtérítését?

Tisztelt Olvasó!

Az állattartók felelősségét a Polgári Törvénykönyv egyértelműen szabályozza. Eszerint: aki állatot tart, az általános szabályok szerint felel azért a kárért, amelyet az állat másnak okoz. Az „általános szabályok” alatt azt kell érteni, hogy szomszédja csak akkor mentesülhet a kártérítési kötelezettség alól, ha bizonyítja, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható volt. Leveléből nem derül ki, hogyan szabadultak el az állatok. Szomszédjának kellene igazolni, hogy a megfelelő őrzés érdekében kellő gondossággal, körültekintéssel járt el. Az mindig a konkrét szituációtól függ, mi minősül általában elvárható magatartásnak.

A kár elhárítása vagy csökkentése érdekében ön is úgy volt köteles eljárni, ahogy az általában elvárható. Kérdéses, hogy ilyen kötelezettség volt-e egy megfelelő kerítés létesítése. Ha netán bíróság elé kerülne az ügy, elkövetőnek tartom, hogy az ön felelősségét is megállapítanák, vagy

legalább részben. Az ebből adódó kárt szomszédjának semmiképpen sem kellene megtérítenie.

A kár összegéhez képest jelentéktelen, mégis írom kell arról, amit az állatok elfogyasztottak. Ha aznap az ön kertjében jóllaktak, akkor valószínűleg otthon annnyival kevesebbet ettek. Vagy ha otthon, a vendégség után még saját adagjukat is elfogyasztották, akkor aznap összességében többet ettek, jobban híztak az általábannál. Mindkét esetben az állatok gazdája az ön terhére jogalapon nélkül gazdagodott. Ennek összegét vissza kell térítenie.

Remélem egyértelmű, hogy az utolsó bekezdésben már nem bíróság előtt érvényesítendő követelésről van szó. Minden eddiginél határozottabban javaslom, békésen rendezzék az ügyet. Tudom, hogy a szomszédi viszony sokszor kellemetlenségekkel jár. De az ellenségeskedés, pereskedés csak elmérgesíti a kapcsolatot. Ha eddig más problémájuk nem volt egymással, nem lenne érdemes emiatt összeveszni.

Nem kérték fel alpolgármesternek

A Délvilág október 14-i számában jelent meg a „Nehéz költségvetésre készülnek Szentesen” címet viselő írás, melynek egy részletében személyem is említésre kerül.

„[...]Az országgyűlési munka miatt gyakran lesz dolga a fővárosban, a munkát az önkormányzatban belül meg kell osztani. A tegnapi alakuló ülésen mégiscsak egy alpolgármestert javasolt a képviselőknél. Szirbik döntését lapunknak így indokolta: – Várhatóan hiányos költségvetéssel zárjuk az idei esztendő, ha másoktól elvesszük a többletet, mi magunk nem költhetünk, a választóval szemben ez nem volna erkölcsös. Az elmúlt hónapok gyakorlata pedig azt mutatja, hogy a jegyző és Szűcs Lajos alpolgármester teljesíteni tudja a városházán felmerülő aktuális feladatokat. A helyhatósági választások előtt felkérte Karikó-Tóth Tibor fideszes képviselőt erre a tisztségre –

mondja Szirbik. Ezt a gesztust azonban nem értékelte az ellenzék, és az érintett sem [...]”

Hivatalos távollétem miatt csak az elmúlt hét végén tudtam elolvasni a cikket. A leírtakkal és a polgármester által elmondottakkal ellentétben, Szirbik Imre nem kért fel engem alpolgármesternek. Emiatt minősítettem az augusztus 30-án velem készült korábbi interjúban is pletykának a felkérést. Így Szirbik Imre azon kijelentése, hogy én nem értékeltem a gesztusát – számomra nem értelmezhető. Arról, hogy az ellenzék egyszemélyes helyi vezetőségét, Farkas Sándort kerestem Szirbik Imre esetleges jelölésével kapcsolatban, – nem rendelkezem információval.

A fentiek miatt szerencsésebbnek tartottam volna, ha említett ségem okán a cikkíró kikérte volna a véleményemet is a témáról.

KARIKÓ-TÓTH TIBOR,
SZENTES

Mi csak ünnepelni, tisztelegni akartunk!

Olvasom a Délmagyarország címlapján a nagy budapesti károkról szóló tudósítás bevezetőjében, hogy „a szegediek az Astoriánál tüntettek.”

Ez nem igaz, mi ünnepelni voltunk jelen Budapesten, előbb a Rákoskeresztúri köztemetőben Nagy Imre és mártírtársai sírjánál, köztük a szőregi mártír, Földesi Tibor sírjánál, ahol fia és polgári körünk helyezett el koszorút, gyújtott mécses. Ezt követően mentünk tovább a belvárosba előbb a Corvin közbe. Éppen véget ért az ottani megemlékezés, az ünneplők ezrei már elindultak az Astoria felé. A hangulat pontosan olyan volt erre felé is, majd az Astoria felé is tapaszaltuk, mint régen, amikor a Népstadionból vonult hazafelé a sokezeres tömeg egy nagyszerű győzelem után. A vonulók

és az utcákon tömegével sétáló és a vendéglátó helyek teraszain sörözgető helyiek mosolyogva integettek és üdvözölték egymást. Miért is ne érezhették jól magukat az emberek a csodálatosan szép és meleg ünnepi délutánon? Miért jelentett volna veszélyt valakiknek a két régi Csepel téherautón zászlókat lobogató idős és fiatal férfiak és nők vonulása? Mögöttük a zászlókat lobogatókat menete? Ebbe a felszabadult ünnepbe rondított bele a rendőrség ténykedése, akik a korábbi emlékünnepek hátramaradtait sorfállal, könnygázzal és gumilövedékekkel kezdték terelni az Astoria felé. Mint egy marhacsordát!

Az Astoriánál négy órakor kezdődött ünnepség kezdetétől már kaptuk a telefonokat a rendőri beavatkozásokról és közeledésükről.

Valóban rendben van a Nép(Erzsébet)-liget?

Mára a „Korsós lány” is eltűnt a helyéről, és sátozottó fedi a medencét

Fotó: Segesvári Csaba

Újszeged 6-os választókerületének új-régi önkormányzati képviselője választási szórólapján szerepelt – többek között – a Népliget parkjának rendbehozatala (múlt időben) és a „liget kihasználatlan(?)” trafikós bódéjának felújítása. (jövő időben) El nem vitatva az eddig elvégzett parkosítási munkákat, bátor-kodom hozzászólni mint választópolgár a programponthoz:

Az eddigi (évtizedek óta) „kihasználatlan”, fedél nélküli, helyesen árubódé, egy romos építmény, szeméttárolónak s néha hajléktalan fekvőhelyként használva. Ezt nem felújítani, hanem újjáépíteni kell, mint a liget szimbolikus építményét.

Augusztusban a Délmagyarországban tettem fel a kérdést, hogy a „Korsós lány” címen ismert szökőkút miért nem üzemel a liget reprezentatív előterében az idegenforgalmi főszezon közepén, miután a napi sajtóban olyan hír jelent meg, miszerint az összes szegedi szökőkút felújításra kerül és működőképes lesz. A lap Csörög rovatában az illetékes úgy nyilatkozott, hogy vízműproblémák miatt a kút javítás alatt áll, és augusztus 20-ig megtörténik annak felújítás/avatása. Most októbert írunk, s má már

a szobor is eltűnt a helyéről, és sátozottó fedi a medencét. A hideg idő beállásával, nyilvánvaló, hogy üzembe helyezésére ez évben már sor sem kerülhet, s téliesíteni sem lesz mit.

Több éve téma az ugyancsak „kihasználatlan”, kiégett, romos Vigadó sorsa, amelyet az úgynevezett spontán privatizáció során mint vendéglátó-ipari egységet sajnálatos módon telekkel együtt magántulajdonba adtak. A tulajdonos újsághír szerint nem tudja, vagy nem akarja azt felújítani, s az önkormányzat tehetetlen vele szemben, pedig a megoldás elég kézenfekvő lenne. A többszöri felszólítást figyelmen kívül hagyó tulajdonos ellen közérdekre hivatkozással – esetleges kisajátítással – az Ép. Tv-re alapozva bontási határozatot kellene kiadni. Ennek elmulasztása esetén a kényszerátviteli eljárást követve hatóságilag lebontatni, s annak költségét a magántulajdonban lévő telekre terhelni. A területet ezek után még kerítéssel sem zárhatja el a tulajdonos, mert az is építésiengedély-kötelezett építménynek minősül. Az pedig érdektelen, hogy a kb. 20 hektáros liget néhány száz négyzetméterre magántulajdonban van-e vagy sem.

Véleményem szerint az Erzsébet- (újszegedi) liget Bátyai Gitta könyvében is szépen leírt – és képekben is bemutatott – hagyományainak őrzéséhez és helyreállításához nem a kissé giccses, romos Vigadó helyreállítása, újjáépítése, hanem a régi – a vidámpark helyén volt és a háború előtt leégett – vigadó rekonstruált felépítése volna a távlati cél. Az épület faszerkezetű volt, hajópaddlós, bálak színhelyül szolgáló táncteremmel, igazi művelődési központ lehetne. Hasonló volt Pálicson lévő „magyaros” faszerkezetű épülethez, amely Pálicsban – a tófürdőn kívül – legnagyobb látványossága és vonzereje ma is.

A nem éppen kedvező gazdasági környezetben mondom távlati célként, de már a Nemzeti fejlesztési terv (az ellenzék Tisza Lajos-terv) keretében vagy pályázati projekt révén el lehetne kezdeni annak tervezését. Talán meccénásokat is lehetne találni a terv támogatására, vagy kötvénykibocsátással forrásokat szerezni.

A fenti gondolatok jegyében tudnám csak üdvözölni az Erzsébet-liget „rehabilitációs” rendbetételére vonatkozó bármelyik jövőbeni képviselő programját.

DR. BALOGH GÉZA, SZEGED

Ne kelljen szégyenkezni a magyarságom miatt

Az a javaslatom, hogy az elfogott, és bizonyítottan vandálkodókkal fizettesék meg az okozott károkat az utolsó petáig. Esetleg az el nem fogott, de velük egyetértő és őket politikai foglyoknak titulálók besegíthetnek. Az én adóforintjaimból ne verjék szét városainkat, ne gyújtsák fel középületeinket, ne járassanak le bennünket a világ előtt, ne kelljen nekem szégyenkezni miattuk a magyarságomért. És főleg ne próbálják összehasonlítani magukat az 56-os forradalmárokkal. Ott voltam. A kettőt egy lapon sem lehet említeni. Ettől függetlenül még mindig bízok a demokratikus megoldásokban és abban, hogy lesz béke (és nemcsak az olajfák hegyén...)

DR. CZINDER PÉTER, CSANÁDPALOTA

Emlékezni – pontosan

Szeretném véleményem kifejejteni Hencz Péter október 19-én megjelent levelével kapcsolatban. Teszem ezt azért, mert elég sok pontatlan megállapítás található írásában.

Az igaz, mindenki a maga módján és élménye alapján éli meg 56 emlékét, de időrendbeli tévedések és a valóságot megkérdőjelező dolgokat az eseményeket átéltök nemigen fogadják el. De menjünk sorban. Az igaz, hogy az Ady téri egyetemisták kezdték Szegeden a forradalmat és úgy tudom, itt alakult meg a Nemzeti Tanács, ami sztrájkba hívta a szegedi ifjúságot és az üzemek dolgozóit. Én ekkor a közlekedési vállalatnál dolgoztam és a felvonulások miatt leállt a villamosközlekedés. Mi kalauzok és kocsivezetők csatlakoztunk a felvonulókhoz és együtt mentünk a tömeggel végig a nagykörúton, a Lenin körúton, a Szczenyi térre. Itt tartott beszédet az ifjúság vezetője, és ha jól emlékszem, itt mondták, hogy fegyverrel akadályozzuk meg a szovjet tankok Pestre vonulását. Fegyvert lehetett kapni a tanoncotthonban és a szakszervezeti székházban. Öcsémmel mi a székházból vittünk haza egy láda kézigénátot, és épp össze akartuk őket kettesével csavarozni, amikor edesapánk, aki katonaviselt ember volt, azonnal visszavittette velünk oda, ahonnan hoztuk. Hála Istennek, ma is áldom érte még halálában is, mert így lehet, hogy neki is

közönhetjük, hogy Szeged rom nélkül megúsza. Ami a sortüzet illeti: aki ott volt, az tudja, ha a katonák, akik a síneken álltak, belelőttek volna a tömegbe, nem két lött sebű sérült lett volna, hanem nagyon sokan vesztették volna életüket. Tudomásom szerint több sérült is volt, de azokat a tömeg taposta le. Még egy tévedés, a Kársz utca sosem volt Lenin utca. És maradjunk Lalinál: a Schwarcz Lali 54-ben, de még 56-ban is a Kendergyár szárazfőnöki üzemében dolgozott, mint anyaghadó, hogy lehetett önnék 18 évesen a Ságváriban osztálytársa? Mindenki örül, ha a szemtanúk felidéznek a történelmi eseményeket, de igyekezzenek a valóban átélt eseményeket leírni a jövő nemzedék okulására és a forradalom megismerésére. Erre talán jó volna, ha azok a munkástanácsstagok is elmondanák véleményüket, akik – mint Lengyel Pista, Igaz Gyuri és a többiek – tevékenyen részt vettek a jobbító munkában és meg is szenvedték a megtorlás borzalmaival. A nem pontos dolgok megtévesztik az ott és akkor nem lévő olvasókat.

Lehet, hogy az idő távlatában mindannyian tévedünk, de csak azt írjuk le, amit személyesen átéltünk és szemünkkel látunk, mert csak így leszünk hitelesek a jövő nemzedékének. Ezt ajánlom valamennyi, e tárgyban író emlékezőnek.

SOÓS J. ZOLTÁN, SZEGED

VÖRÖS IMRE FLÓRIÁN, SZEGED